

РЕШЕНИЕ

№ 7532

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1556** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на К. М. А., родена на 07. 02. 1991 г., гражданка на Л., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, с което се прекратява предоставения с Решение № 4715 / 06. 11. 2001 г. статут на бежанец на жалбоподателката.

С жалбата е направено алтернативно искане за възстановяване на срока за обжалване по чл. 161, ал. 1 АПК, като освен това са изложени доводи за нищожност на оспореното решение.

С Определение № 2359 от 01. 04. 2021 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 5-ти с-в, постановено по адм. д. № 1556 / 2021 г., е оставена без разглеждане жалбата на А. срещу Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на ДАБ в частта, в която се иска установяване на незаконосъобразност на акта и производството е прекратено на основание чл. 159, т. 5 от АПК – поради просрочие на жалбата.

Определението е оспорено с частна жалба пред ВАС, по която е постановено Определение № 6682 от 03. 06. 2021 г., с което е прието, че произнасянето по искането за възстановяване на срока за обжалване е преюдициално по отношение на преценката за допустимост на жалбата. С тези мотиви е отменено Определение № 2359 от 01. 04. 2021 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 5-ти с-в и делото е върнато за произнасяне по искането по чл. 161, ал. 1 АПК.

С Определение № 5314 от 19. 07. 2021 г. на Административен съд София-град, Първо

отделение, 5-ти с-в, постановено по адм. д. № 1556 / 2021 г., е оставено без уважение искането за възстановяване срока за обжалване, като освен това е оставена без разглеждане жалбата, в частта в която се иска установяване на незаконосъобразност на акта, тъй като същата е просрочена.

С Определение № 11450 / 11. 11. 2021 г. по адм. д. № 10124 / 2021 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение, е оставено в сила в цялост Определение № 5314 от 19. 07. 2021 г. на АССГ.

Предмет на разглеждане по делото към настоящия момент, е единствено искането направено в жалбата за прогласяване нищожността на Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на ДАБ.

Жалбоподателката твърди, че решението на административния орган е нищожно, но не излага мотиви в тази насока. Такива липсват и в представената молба от 08. 12. 2021 г. от процесуалния представител на жалбоподателката.

Ответникът – зам. председателя на ДАБ, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна в тази си част. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 4715 / 06. 11. 2001 г. на председателя на ДАБ (стр. 190), е предоставен статут на бежанец на Р. М. К. и на децата ѝ К. М. А., родена на 07. 02. 1991 г. и Ф. М. А., роден на 07. 07. 1993 г.

С писмо рег. № А-24097 екз. № 621200-395 / 29. 08. 2019 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при Министерство на вътрешните работи (стр. 170), е уведомен председателя на ДАБ, че в дирекцията е постъпила информация от офицера за връзка на Б., според която К. М. А., често пътува до Л. със своя ливански паспорт, което не отговаря на статута ѝ на бежанец.

С Решение № 6923 / 10. 12. 2019 г. на председателя на ДАБ (стр. 155), е образувано производство за прекратяване на предоставения статут на бежанец на К. М. А..

На 04. 02. 2020 г. е проведено интервю с жалбоподателката.

С Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на ДАБ се прекратява предоставения с Решение № 4715 / 06. 11. 2001 г. статут на бежанец на К. М. А..

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Необосновани и недоказани са твърденията на жалбоподателката за това, че Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на ДАБ е нищожно.

Доколкото липсва легално определение за нищожен административен акт, критериите за това са изведени както в правната теория, така и в съдебната практика.

Принципно, основанията за нищожност са тези по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК, а тези по т. 3 – т. 4 от същия текст, в общата хипотеза обосновават незаконосъобразност на индивидуалния административен акт.

Като критерии за нищожност в правната литература се посочва липсата на компетентност на органа, издал оспорения акт, неспазване на установената форма на

акта, нарушения на материалния закон - акт, който е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност по правило, като само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок води до нищожност.

Съдебната практика, в преобладаващата си част, възприема част от изложените от доктрината критерии - липса на компетентност и липса на форма като основания за прогласяване на нищожността на оспорения акт. В редки случаи се приема, че съществени нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело на практика до липса на волеизявление.

По правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание.

В конкретния случай, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – заместник – председателя на ДАБ, на когото са делегирани правомощия за това, съобразно представената (стр. 41) Заповед № РД 05-835 / 09. 12. 2019 г. на председателя на ДАБ.

Към момента на издаването на заповедта за делегиране на правомощия, както П. П. е била назначена за председател на ДАБ, така и Д. И. за зам. председател, видно от представените Решение № 167 / 16. 03. 2016 г. на МС и Заповед № КВ-44 / 31. 03. 2016 г. на министър-председателя.

Видно от Заповед № РД 05-835 / 09. 12. 2019 г. на председателя на ДАБ, на Д. И. – зам. председател на ДАБ са делегирани правомощията по чл. 48, ал., 1, т. 1, пр. 4 от ЗУБ – прекратяване на международна закрила в Република България.

В същото време, налице е и законова възможност за делегиране на правомощия, тъй като съгласно чл. 52 от ЗУБ, председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и във връзка с дейностите по чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и съобразно предоставените му правомощия.

По второто основание за нищожност - липса на форма, съдът намира че актът е издаден в предвидената за това писмена форма, поради което и не се констатира порок. По правило съдебната практика и теория не приема липсата на мотиви като основание за нищожност. Неспазване изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивираност на административните актове е възприето като основание за незаконосъобразност, но не може да повлияе върху валидността на административния акт. В случая обаче са изложени подробни мотиви, обусловили издаване на оспореното решение, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожността на това основание.

На следващо място, посочи се по-горе, доктрината, а и част от съдебната практика приема, че за да бъде възприет за нищожен поради „пълната материална незаконосъобразност“ един административен акт, той следва да е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено.

В конкретния случай, в административния акт са посочени конкретните правни основания, на които се базира оспореното решение, като законовите разпоредби категорично сочат за възможността за прекратяване на предоставения вече статут на бежанец.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба с искане за прогласяване на неговата нищожност, следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. А., родена на 07. 02. 1991 г., гражданка на Л., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1417 / 02. 06. 2020 г. на зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, в частта в която се иска прогласяване на неговата нищожност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: